

Kan kunnskap bygge fred?

Jeg deltok på den europeiske konferansen for kognitiv atferdsterapi i Jerusalem, til tross for forhåndsoppfordringer til boikott. I ettertid lurer jeg på om jeg skulle blitt hjemme.

TEKST

Krister W. Fjermestad

PUBLISERT 4. desember 2015

BOIKOTT

DEN 45. EUROPEISKE konferansen for kognitiv atferdsterapi (EABCT) ble holdt i Jerusalem tidlig i høst. Den britiske foreningen for kognitiv atferdsterapi (BABCP) og UK Palestine Mental Health Network oppfordret på forhånd til boikott av konferansen da palestinske deltakere i praksis ville være ekskludert fra å delta. Norsk forening for kognitiv terapi kom ikke med en lignende oppfordring etter hva jeg kjenner til.

Jeg var ambivalent til å delta på konferansen. I mai sendte jeg epost til hovedarrangøren med henvisning til den britiske foreningens oppfordring til boikott, og etterspurte deres synspunkt. Jeg fikk som svar at *Most Palestinians who wish to attend the congress should be able to obtain a visa/permit to do so. We will also offer assistance with this and provide them with reduced rates to encourage their attendance.* På bakgrunn av dette bestemte jeg meg for å delta, men var det riktig?

«Dialog er vanskelig når den ene parten står fast i en sikkerhetskø og ikke når frem til dialogbordet»

Et av de såkalte «Clinical Roundtables» på konferansen hadde tittel «Building Peace through Knowledge», med annonserte talere fra Palestina og Israel. To talere fra Palestina uteble og vi ble informert om at disse ikke hadde kommet seg gjennom sikkerhetskontrollene på grensen til Jerusalem. Jeg har gjort gjentatte forsøk på å få klarhet i hva som skjedde, men mottar i hovedsak vage svar fra både hovedarrangør og leder for denne sesjonen. Det ser ut til at den ene deltakeren fikk forsinket innreisetilatelse, mens den andre snudde i køen på grensen. Jeg har ikke fått svar fra de to som ikke deltok på gjentatte henvendelser til epost-adressene jeg fikk av

arrangøren. I et av svarene jeg fikk når jeg ba dem dobbeltsjekke adressene, fikk jeg følgende svar: *You are clearly more interested in politics than in people*. Jeg har også spurt hovedarrangøren hvordan de har tenkt å følge opp saken med uteblivelsen, og får ikke noe eksplisitt svar utover at det er viktig å fortsette dialogen mellom ulike folkegrupper. Dialog er vanskelig når den ene parten står fast i en sikkerhetsko og ikke når frem til dialogbordet.

Utover reiser til Betlehem ble ingen offisielle turer arrangert til de palestinske områdene. Når jeg spurte om hjelp til å arrangere en reise til Hebron og Ramallah, ble jeg relativt aggressivt avvist med spørsmål om hvorfor jeg ville dit. På turen jeg arrangerte selv var inntrykkene mange: Lange køer av palestinere i metallsluser med tak av piggråd ved grenseovergangen fra Ramallah; eldre menn på vei til moskéen og unge mødre med små barn på vei til sykehus; muren som bryter det vakre landskapet gjennom palestinske eiendommer, med utallige militærtårn og politikkontroller langs veiene. Sjøppel og gjenstander kastet av jødiske settlere som bygger husene sine oppå palestinske hjem i Hebron. Fortellinger om tilfeldige arrestasjoner fra unge arabiske menn.

Disse fenomenene har ikke noe med kongressen eller dens organisatorer å gjøre. Jeg stiller likevel spørsmål ved den manglende viljen til også å arrangere turer til denne delen av landet i lys av konferansens budskap om å bygge fred gjennom kunnskap.

Den britiske foreningens oppfordring til boikott av konferansen understreket at deltakelse på konferansen vil kunne bli politisk brukt i legitimeringen av Israels fortsatte okkupasjon av palestinske områder. Jeg er bekymret for å ha bidratt til dette.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 12, 2015, side 1080

TEKST

Krister W. Fjermestad, førsteamanuensis, Psykologisk institutt, Universitetet i Oslo

KONTAKT: kfj061@uib.no